

Perinteistä hulluttelua lapsille

KONSERTTI

Lastenkulttuurin tekijöiden mielestä lapset ovat kriittinen ja ankara yleisö, jolle ei mikään huono tuotos mene läpi. Varmaan näinkin on. Ainakin lasten teatteri on selvästi panostanut uusien keinojen ja ajatusten esilletuloon.

Kaiken ei tarvitse olla jatkuvaa menoa ja metakkaa, kuten vaikkapa piirretyissä elokuvissa tuntuu useimmin olevan. Pelätään varmaan, että hiljaisen hetkien aikana lapset kylästyvät ja aloittavat mekkalan. Näinhän se tietysti on ainakin silloin, kun esitettävänä ei ole jollain tavalla koskettavaa tai älyä kiihottavaa ohjelmaa.

Kelvollista

Utta lastenmusiikkia tehdään nykyään paljon ja suuri osa siitä on lähes kertakäyttötavaraa, jossa keskeistä on pikkuhauska huumori ja liikehdintä. Sinfonia Lahden astenkonserpteissa on viime vuosina kuultu ansiokkaasti uusia tuotantoja ja toteutettuja yhtä yhdessä lasten kanssa.

Lauantain konsertissa oli läheisen vaihteeksi valittu ohjelma vanhoista tutuista lauluista, joita esitti orkesterin isäksi lahtelainen lauluyhtye

Old Chaps. Yhtye on erikoistunut perinteiseen viihde- ja jazzmusiikkiin, mutta nyt kuuluu amerikkalaisperäinen lastenmusiikkikin toimi kelvöllisesti. Muistini mukaan nämä samat lastenlaulut sovitukseen löytyvät jokaisen kaupunginorkesterin nuotistosta, joten mitään suurta vaivaa niiden esittämiseksi ei tarvita.

Nyt tuntui yleisönä olevan todella nuorta kuulijakuntaa vieläpä ensimmäistä kertaa konsertissa, joten ehkä laulut olivat heille tuoreita. Meille aikuisille ne ovat kyllä niin loppuun kaluttuja, ettei niiden hauskuus tahdo kosketa.

Perinne kantaa

Amerikkalainen piirroshauska on perinteisesti ollut sitä, että toista lyödään lekalla päähän ja nauretaan sille katketakseen. Myös heikompien kiusaaminen on ollut näissä perinteissä suuri innoituksen lähde.

Old Chaps on parhaimmillaan a cappella -lauluissa, joissa **Ari Niskanen** tuoreutta hakevat ja usein oivaltavat sovitukset pääsevät oikeuk-

siinsa. Monissa lauluissa orkesteriosuus on sovitettu niin täyteen tavaraa, ettei laulujen stemmat oikein päässeet kuululle. Yrityksestä huolimatta äänet tuntuivat hieman ponnottomilta.

Konsertin parhaat lauluesitykset olivat perinteiset kansanlaulut Mummo kanasensa ja Hepokatti, joihin Niskanen oli sovitukseen löytänyt yllätyksellisiä kiumuroita.

Yhteislauluna esitetty Ihme ja kumma innoitti aikuisen väen kiitettävästi mukaan, mikä toi konserttiin hetkittäin kadoksissa ollutta tunnelmaa. Näissä vanhoissa lastenlauluissa on parasta se, että niissä on monipuoliset ja värikkäät sävellykset, jotka ovat kestäneet ajan patinaa. Monet nykylauluista ovat yksinkertaisia rallatuksia, jotka

katoavat saman tien esityksen jälkeen. Amerikkalaisilla elokuvantekijöillä on ollut varaa käyttää oikeita säveltäjiä ja musiikkiin on näin panostettu vakavasti.

Ei suuria ihmeitä

Lauantain konsertin mainoksissa korostettiin ihmeellisyksiä ja kummallisuuksia,

Old Chaps heittäytyi lapsenomaisiin tunnelmiin.

kuten "mummo ryhtyy mäenlaskuun ja jänöjussi ajaa kanaset niitylle" jne. Itse konsertissa näitä hullutuksia ei näkynyt tai kuulunut, mutta varmaankin se on sitä lapsekasta hulluttelua, jolla ei kannata päättää vaivata.

Old Chaps oli valmistautunut huolellisesti solistitehtäväänsä ja näyttämöllinen liikehdintäkin oli luontevan

hauskaa ja mutkatonta. Ei ollut yhteen vika, että näistä lauluista ei todellakaan tahdo saada paljon enää tuoreesti irti. Sinfonia Lahti on aina täysillä mukana, mikä antoi tällekin konsertille tukevat raamit.

Konsertin päättänyt Baby Elephant Walk oli saanut **Jarkko Kiisken** sovituksella uutta ja raikasta ilmettä, jonka

täydensi **Harri Lidslen** elastinen ja mukaansatempaava tuubansoitto. Lapset tuntuivat innostuneilta, mikä kaikessa olikin tärkeintä.

PENTTI MÄKINEN

Voi ihme ja kumma! Sinfonia Lahden perinteinen lastenkonsertti Konserttitalossa 12.10.02. Joht. Esa Heikkilä, sol. Old Chaps -lauluyhtye, juonto Ari Niskanen, puvut Anne Lasonpalo.